

Full diocesà

17 de gener del 2016

p5 – Guanya el Jubileu a la catedral de Vic

p6 – Jornada Mundial dels Migrants

**Hi ha quelcom
més a la vida
que això?**

**Què hi faig
aquí?**

Alpha

**Entrenament
Alpha**

30 i 31 de gener del 2016
Seminari de Vic

«Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol»

Diümenge II durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia»

(62,1-5)

Salm responsorial

Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.

(Salm 95)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

(12,5-11)

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi

foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.» Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

(2,1-12)

«Tu has guardat fins ara el vi millor...»

Epifania de la Nova Aliança

Josep Molist i Rifà, prev.

A tall de síntesi, l'antífona del càntic evangèlic de l'oració de laudes, el dia de l'Epifania, encadenava narrativament els diversos signes messiànics celebrats litúrgicament en el cicle nadalenc i que tenen el seu corollari en el desposori entre Crist i l'Església, el poble de la Nova Aliança: *Avui l'Església s'ha unit al seu espòs celestial, perquè Crist, al Jordà, l'ha rentada dels pecats; els mags s'apressen amb dons cap a les noces del Rei; i els comensals s'alegren de l'aigua convertida en vi, al·leluia.* En aquest sentit, el profeta-poeta podia ben dir: *Ja no et diran mai més "L'Abandonada"(...) a tu et diran "Jo-me-l'estimo", i a la teva terra, "Té-marit".* L'aigua de la purificació dels jueus s'ha convertit en el vi nou. I aquest vi nou que no pot ser posat en bots vells, evoca el pacte nupcial que Crist segellarà definitivament en el Misteri Pasqual.

L'evangelista mira Jesús i, per tant, els signes que ell fa com a miracles, perquè Jesús és aquell a qui el deixeble estimat —testimoni ineludible de la comunitat— veié glorificat en el Gòlgota. Potser també per això, en el cor mateix d'aquella festa jueva —context originari de la narració— hi té protagonisme Maria, la Mare de l'Església, sempre atenta a l'espòs i a les necessitats dels fills. La dialèctica que l'apòstol planteja entre la unitat eclesial i la diversitat de carismes, només pot trobar la seva síntesi en el calze de la Nova Aliança, ple del fruit de la vinya, transsubstanciat en la Sang de Crist. Perquè és en la celebració de la Divina Litúrgia que el Senyor manifesta la seva presència gloriosa i operant.

La imatge

Les noces de Canà (1963). Joan Rifà. Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda (els Hostalets de Balenyà).

El primer miracle de Jesús és el canvi de l'aigua en vi en un casament. És al costat dels homes en les seves joies, com ho serà en les seves penes. Vol la felicitat humana. La seva vida serà una lluita, però no defuig la festa. És lluny de la imatge puritana que l'ha presentat com un mestre adust. Seguint el consell de Maria, fem el que ell ens digui. De l'aigua insípida de la nostra vida en pot fer vi bo d'alegria.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

18 dilluns

—Santa Beatriu, verge (s.XIII)
—Santa Josefina Bakhita, verge
1 Samuel 15,16-23 / Salm 49 /
Marc 2,18-22

19 dimarts

—Sant Màrius, màrtir (*270)
—Sant Canut, màrtir (s.XI)
—Santa Pia, màrtir
1 Samuel 16,1-13; / Salm 88 /
Marc 2,23-28

20 dimecres

—Sant Sebastià, màrtir (256-288)
—Sant Fabià, papa i màrtir
1 Samuel 17,32-33.37.40-51 /
Salm 143 / Marc 3,1-6

21 dijous

—Sant Fructuós, bisbe, i els seus diques Auguri i Eulogi, màrtirs (*259)
Hebreus 10,32-36 / Salm 33 /
Joan 17,11b-19

22 divendres

—Sant Vicenç, diaca (s.III)
—Santa Agnès, verge i màrtir (*304)
1 Samuel 24,3-21 / Salm 56 /
Marc 3,13-19

23 dissabte

—Sant Ildefons, bisbe (606-667)
2 Samuel 1,1-4.11-12.12.19.23-27 /
Salm 79 / Marc 3,20-21

24 diumenge III de durant l'any / Cicle C

—Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església (1567-1622)
Nehemies 8,2-4a.5-6.8-10 / Salm 18 / 1
Corintis 12,12-30 / Lluç 1,1-4; 4,14-21

500 convidats al Nadal de Sant'Egidio Manresa

Redacció

Quan cada amic pobre arriba al dinar de Nadal de la Comunitat de Sant'Egidio troba una targeta amb el seu nom escrit al lloc on seu a taula. L'Antonio, un home portuguès que viu en un pis ocupat de Manresa, la va agafar, va demanar que hi signessin els seus amics i va afegir: «La posaré en un àlbum amb les meves fotografies.» Històries com aquesta es van repetir en els més de setanta-tres països que van acollir el dinar de Nadal de la Misericòrdia, començant per Roma, on es va fer el primer dinar de Nadal amb pobres l'any 1982.

A Manresa van ser cinc-cents els convidats, amics que durant l'any participen dels diferents serveis gratuïts que promou Sant'Egidio. Estaven repartits en tres espais diferents: la Casa de la Pau, seu de la Comuni-

tat de Sant'Egidio de Manresa, on hi havia famílies gitanes, persones que viuen en gran precarietat i ancians, alguns dels quals provenien de residències de la ciutat. El segon espai va ser l'Escola d'Hoteleria Joviat, on es van reunir homes i dones provinents de diferents països africans i que formen el gruix d'alumnes de l'Escola de Llengua i Cultura. I finalment la Sala Gòtica de la parròquia de la Seu, on hi havia els infants i llurs famílies que durant l'any segueixen les activitats del servei de l'Escola de la Pau.

Els canelons, el pollastre amb prunes, la macedònia i els torrons preparats per més de dos-cents voluntaris van ajudar a crear un ambient familiar, ambient que va culminar amb l'arribada del Pare Noel amb un regal personal per a cada convidat.

Necrològica

M.I. Josep Bastardas i Vilalta

Morí a Manresa el passat 16 de desembre a l'edat de vuitanta-dos anys. Havia nascut a Manresa el 25 de febrer de 1933 i va ser ordenat prevere l'11 de febrer de 1958. Havia exercit com a prefecte de disciplina del Seminari Menor, prefecte de Filosofia i de Teologia del Seminari Major. Fou arxiprest del Ripollès, del Ter-Collsabra i de Manresa. Així mateix, va ser delegat diocesà de Catequesi i director del Secretariat de Música Sacra; també membre de la Comissió per al Diaconat permanent i Ministeris Laicals. Fou director del Casal de l'Església de Vic. L'any 1989 va ser nomenat vicari episcopal. Membre del Col·legi de Consultors, del Consell Presbiteral i del Consell Diocesà de Pastoral. Exercí també com a rector de Santa Maria de Manlleu i de la Sagrada Família de Manresa. Fou canonge de la catedral de Vic i de la Seu de Manresa. L'any 2009 es jubilà i l'any 2013 es traslladà a la Casa Sacerdotal de Vic. Al cel sia.

Pelegrina a la catedral, el nostre temple jubilar

Arxiprestats, parròquies, delegacions, associacions i moviments són cridats a fer-ho

El nostre bisbe ha determinat que la catedral és el temple on es poden guanyar les gràcies especials de l'Any Sant de la Misericòrdia i va ser ell mateix qui el 13 de desembre en va obrir la Porta Santa. És per això que tots els fidels diocesans són cridats a pelegrinar a la catedral, agrupats en arxiprestats, parròquies, delegacions, moviments o associacions. I també en família o individualment, per suposat.

Què significa guanyar el jubileu? Significa rebre la indulgència plenària, la remissió de la pena temporal dels pecats ja perdonats. En altres paraules, fa tornar el cristià a l'estat original de puresa baptismal. És una nova oportunitat, do de Déu, per a reformar la nostra vida i canviar actituds molt profundes.

L'Església ens convida en aquest Jubileu de la Misericòrdia a fer un pelegrinatge, que sobretot serà interior i que significa per al papa Francesc adoptar aquestes actituds: no jutjar, no condemnar, perdonar i donar. Després cal creuar la Porta Santa, en el nostre bisbat oberta a la catedral, símbol que durant aquest any hi ha un camí extraordinari per a la salvació.

Les condicions per a guanyar el jubileu són:

- Una disposició interior d'avorriments al pecat, àdhuc venial.
- Confessar-se sacramentalment i rebre la comunió (si és possible, el mateix dia del pelegrinatge o dins un termini d'uns vint dies abans o després).
- Pregar per les intencions del Romà Pontífex.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

L'Església dóna suport a tots els qui s'esforcen per la dignitat humana

Fragments del missatge del Sant Pare per a Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat (17 de gener)

«En la nostra època, els fluxos migratoris augmenten contínuament en totes les àrees del planeta: refugiats i persones que escapen de la seva pàtria interpel·len cadascun de nosaltres i les col·lectivitats, desafiant la manera tradicional de viure i, a vegades, trastornant l'horitzó cultural i social amb el qual es confronten.»

«Els emigrants són els nostres germans i germanes que cerquen una vida millor lluny de la pobresa, de la fam, de l'explotació i de la distribució injusta dels recursos del planeta, que haurien de ser repartits de manera igual entre tots.»

«En efecte, la presència dels emigrants i dels refugiats interpel·la seriosament les societats diverses que els acullen, les quals han d'afrontar els nous fets, que poden veure's com a imprevistos si no són adequadament motivats, administrats i regulats. ¿Com es pot fer perquè la integració sigui una experiència enriquidora per a uns i altres, que obri camins positius a les comunitats i previngui el risc de la discriminació, del racisme, del nacionalisme extrem o de la xenofòbia?»

«Davant aquestes qüestions, com pot actuar l'Església sinó inspirant-se en l'exemple i en les paraules de Jesucrist? La resposta de l'Evangeli és la misericòrdia.»

«En aquesta perspectiva, és important mirar els emigrants no sols en funció de la seva condició de regularitat o d'irregularitat, sinó sobretot com a persones que, tutelades en la seva dignitat, poden contribuir al benestar i al progrés de tots, de

manera particular quan assumeixen responsablement els deures en relació amb qui els acull, respectant amb reconeixement el patrimoni material i espiritual del país que els allotja, obeint-ne les lleis i contribuint als seus costos.»

«L'Església dóna suport a tots els qui s'esforcen per defensar els drets de tothom a viure amb dignitat, sobretot exercint el dret a no haver d'emigrar per a contribuir al desenvolupament del país d'origen. Aquest procés hauria d'incloure, en el seu primer nivell, la necessitat d'ajudar els països d'on surten els emigrants i els pròfugs.»

«A l'arrel de l'Evangeli de la misericòrdia, el trobament i l'acolliment de l'altre s'entrecreuen amb el trobament i l'acolliment de Déu: acollir l'altre és acollir Déu en persona. No us deixeu robar l'esperança i l'alegria de viure que brollen de l'experiència de la misericòrdia de Déu, que es manifesta en les persones que trobem al llarg del nostre camí.»

Per la unitat dels cristians

Del 18 al 25 de gener, l'Església celebra l'octavari de pregària per la unitat dels cristians, amb el lema bíblic «Proclameu la grandesa del Senyor» (1Pe 2,9). La comissió interdiocesana d'ecumenisme ha preparat un guió per a les celebracions d'aquests dies. Els cristians de Letònia han redactat enguany els textos.

L'article

Dues reflexions postnadalenes

Climent Forner, prev.

I. «Sempre que neix un infant, vol dir que Déu, a despit de totes les maldats humanes, no ha deixat de confiar en nosaltres.» És una sentència de Tagore, el gran poeta hindú de principis del segle passat, que vaig aprendre de jove, que mai no he oblidat i que solc repetir en cada celebració baptismal que presideixo. És que la trobo molt significativa: no hi ha pas, en aquest nostre món, per injust i violent que sigui, un do i una alegria comparables al naixement d'un infant. Que ho diguin si no els esposos que s'estimen i l'engedren en les degudes condicions. Si és així, la prova més sublim, no n'hi ha d'altra, que Déu ens estima com no ens podem arribar a imaginar, és quan ens envia el seu propi Fill, sabent per endavant que acabarem crucificant-lo. Quina infinitud d'amor i de misericòrdia! No ens hauríem de cansar mai de donar-li'n gràcies. Ah, si confiàvem en Déu el nostre Pare com ell confia en nosaltres! És que només vol el nostre bé, la nostra felicitat, la nostra salvació. Per això ens ofereix el regal gratuït del seu Fill únic que fa realitat aquest seu somni. Pensem-hi.

II. Una segona reflexió: sobre l'ús i abús de les paraules. No hi ha dubte que les festes nadalenques ens desborden: tothom parla de pau, de felicitat, de bones festes, però... Sant Joan ens repetia un cop més que «al principi ja existia el qui és la Paraula, i que el qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria». Sí, Déu és Silenci, però també és Paraula. Del seu silenci eten en va sortir la primera Paraula —la creació del món—, però qui la vingué a confirmar i revelar del tot és Jesús, el seu Fill encarnat per obra de l'Esperit Sant en les entranyes de Maria verge. Aquest és el gran misteri que celebràvem per Nadal: l'encarnació del Fill de Déu. Fills de Déu com som en virtut del sagrament del baptisme, també nosaltres, en certa manera, hauríem d'encarnar la Paraula. Ben mirat, els humans som paraula, només paraula, en els molts significats del nostre llenguatge expressiu i comunicatiu. El que passa és que hi creiem poc, en les paraules, banalitzant-les, buidant-les, degradant-les de mala manera, no vivint-les i encarnant-les com hauríem de fer. Ho denunciava en un article recent el pare González Faus, afirmant que Déu és la paraula més substituïda del llenguatge humà; i també altres paraules com amor, llibertat, justícia, caritat... Ara que acabem d'iniciar l'Any Sant de la Misericòrdia, això ho hauríem de tenir molt present. Què en traurem, d'anunciar i celebrar a so de bombo i platerets aquest nou jubileu eclesial dit de la misericòrdia, si no la practiquem de veritat, essent misericordiosos com ho és el Pare de Jesús i Pare nostre? Com recordava el susdit articulista, etimològicament la paraula «misericòrdia» significa posar el cor (*cor - cordis* en llatí) en la misèria (o potser millor en el míser o miserable: *miseri-cor*. En concret, cal estimar de cor els nostres germans més necessitats, tant corporalment com espiritualment, veient en cadascun d'ells el rostre de Jesucrist. I no un any: sempre.

El llibre

L'Ortodòxia

Serguei Bulgákov

Editorial: Pòrtic

Preu: 18 euros

Un llibre per a la Setmana de la Unitat. Aquest llibre, escrit en rus, aparegué primer en traducció francesa, l'any 1932, i va marcar fortament els ambients cristians occidentals, perquè trencava un mur d'ignorància i oferia per primera vegada una visió global de la doctrina, de l'eclesiologia i de la pietat cristiana en la seva expressió ortodoxa. El seu autor és un teòleg rus que va haver d'abandonar la seva pàtria en 1922 per la seva oposició al marxisme. Morí a París en 1944.

Malgrat la seva extensió reduïda, aquest llibre constitueix una exposició molt completa de l'essència mateixa de l'Ortodòxia. Un testimoniatge molt objectiu de la consciència religiosa ortodoxa. Aquesta traducció de Bultmann contribueix a recordar que l'Església ortodoxa vol ser present en el diàleg ecumènic de casa nostra.

Glossa

Les obres de misericòrdia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Avançar en l'Any Sant de la Misericòrdia significar acollir el dons de gràcia que el Senyor ens ofereix en aquest any jubilar. Certament que la dinàmica de la misericòrdia divina ens demana obrir-li el cor mitjançant la recepció, tant del sagrament de la confessió com de la gràcia de la indulgència plenària, passant per la porta santa. No oblidem, però, que les persones que tenen els impediments d'ancianitat o malaltia poden lucrar també aquesta gràcia del jubileu oferint al Senyor els seus dolors i sofriments, units al Crist, per a bé de l'Església i de la humanitat.

Però la dinàmica de la misericòrdia divina ens demana que passi del nostre cor al cor del germà amb les obres de misericòrdia. No pot haver-hi Any Sant de la Misericòrdia sense la recepció sincera i fructuosa del sagrament de la reconciliació, però tampoc no pot donar-se sense la pràctica de les obres de misericòrdia, tant personalment com comunitàriament. Aquest any sant les hem de viure amb un plus de motivació i d'intensitat. El sant pare Francesc ens convida a fer-ho amb aquestes paraules: «Quantes situacions de precarietat i patiment hi ha al món avui!... En aquest Jubileu l'Església serà cridada a guarir encara més les ferides que segellen la carn de molts, a

alleujar-les amb l'oli de la consolació, a embenar-les amb la misericòrdia i a guarir-les amb la solidaritat i la deguda atenció» (MV, 15). Però també les concreta i ens diu clarament: «El meu viu desig és que el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les obres de misericòrdia... Redescobrim les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir el despullat, acollir el foraster, assistir els malalts, visitar els presos, enterrar els morts. I no oblidem les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessita, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència les persones que ens molesten, pregar a Déu pels vius i pels difunts» (ibídem).

Farem molt bé si les repassem, posant la mirada en el nostre entorn concret, per veure quines hem de viure amb més urgència; sense descuidar-se, evidentment, de tot el nostre món i les necessitats que hi ha. No oblidem, si us plau, les obres de misericòrdia espirituals; són de gran necessitat i actualitat. Si intentem de viure-les amb la urgència que ens diu el Sant Pare, veurem com són font de misericòrdia en el nostre entorn i en el nostre cor.

